

Arrest

nr. 206 426 van 2 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Valerie MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Merel KALIN, die loco advocaat Valerie MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Tine BRICOUT, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 17 januari 2018 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 26 mei 2017 in Italië omwille van illegale binnenkomst.

Op 7 maart 2018 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten.

De Italiaanse overheden worden, door het verzoek niet binnen de in artikel 22 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 22 (7) van voormelde verordening.

Op 19 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Problemen voor Dublin-terugkeerders:

In het meest recente AIDA-rapport wordt melding gemaakt van de volgende problemen:

“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure (see Registration) which are, however, a problem common to all asylum seekers.” (AIDA, Country Report Italy, versie maart 2018 (periode tot december 2017, p. 48)

Vrij vertaald: “De belangrijkste problemen voor de Dublin-terugkeerders naar Italië betreffen de Opvangvoorwaarden en de mogelijke obstakels voor de toegang tot de asielpprocedure, die echter problemen zijn waarmee alle asielzoekers worden geconfronteerd.”

Wat betreft de toegang tot de opvangstructuur:

Bij een terugkeer naar Italië loopt verzoekster bijgevolg een reëel risico om geen toegang te hebben tot de opvangstructuren.

Zij heeft nochtans nood aan materiële bijstand, gezien zij ook in België verbleef in een opvangcentrum (het opvangcentrum van het Rode Kruis van Jette).

Concreet wordt hierover in het meest recente AIDA-rapport het volgende meegedeeld:

“According to the practice recorded in 2016 and 2017, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets.³⁰⁵ As reported by MSF in February 2018, at least 10,000 persons are excluded from the reception system, among whom asylum seekers and beneficiaries of international protection. Informal settlements with limited or no access to essential services are spread across the entire national territory [...]” (AIDA, p. 72)

Vrij vertaald: “Volgens de algemene praktijk in 2016 en 2017 worden asielzoekers, die nochtans gerechtigd zijn op materiële opvang onmiddellijk na het indienen van hun asielaanvraag en het afnemen van hun vingerafdrukken, slechts toegelaten tot de opvangcentra na hun formele registratie. Aangezien deze laatste soms pas maanden na de asielaanvraag plaatsvindt, kunnen asielzoekers problemen ondervinden om alternatieve tijdelijke opvang te vinden. Omwille hiervan zijn sommige asielzoekers die geen financiële middelen hebben verplicht om terug te vallen op de hulp van hun vrienden of op noodopvang of om op straat te slapen. Zoals meegedeeld door MSF in februari 2018 zijn er minstens 10000 mensen uitgesloten van het opvangsysteem onder wie asielzoekers en titularissen van de internationale bescherming. Informele opvangcentra met beperkte of geen toegang tot essentiële diensten zijn verspreid over het hele land.”

Omtrent deze problematiek oordeelt de Belgische overheid : “Wij zijn van mening dat bovenvermelde passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie van een beschermingsverzoek maar niet dat het over een structureel gegeven gaat.”

Deze argumentatie kan niet worden gevolgd.

UNHCR heeft weldegelijk statistieken hierover verzameld en schrijft terzake het volgende:

« Secondo i dati raccolti, la domanda di protezione internazionale (compilazione del Modello C3) viene presentata in media 85,9 giorni (quasi 3 mesi) dopo l'ingresso in Italia» (Rapporto sulla protezione internazionale in Italia 2017 (periode tot oktober 2017) opgesteld dankzij een samenwerking van onder meer UNHCR, Caritas en Servizio Centrale dello SPRAR)

Vrij vertaald: “Volgens de gegevens, die werden verzameld wordt de asielaanvraag geregistreerd (door middel van het uitvaardigen van het Model C3) gemiddeld 85.9 dagen na de aankomst op het grondgebied. “

Aldus kon de Belgische staat niet oordelen dat er geen sprake zou zijn van een structureel probleem nu uit voormeld rapport blijkt dat gemiddeld 3 maanden verstrijken tussen de asielaanvraag en de registratie ervan. Voormeld rapport werd trouwens opgesteld onder meer door de Italiaanse Servizio Centrale dello SPRAR (=officieel opvangnetwerk), Caritas en UNHCR.

Niet alleen voormelde rapporten maakt melding van voormelde problematiek. Ook Artsen zonder Grenzen geeft aan dat zelfs Dublin –terugkeerders geen toegang hebben tot de officiële opvangstructuren.

Ten onrechte stelt de Belgische overheid dat Artsen zonder Grenzen niet verduidelijkt dat/waarom voormelde Dublin-terugkeerders geen toegang zouden hebben gekregen tot de staatsopvang. Dit blijkt nochtans duidelijk uit het rapport:

Zie MSF, Fuori campo, Februari 2018, 25 :

“È in aumento, tra i migranti assistiti al presidio, il numero dei “dublinati”, richiedenti asilo trasferiti in Italia da un altro Stato membro dell'UE per gli effetti del “Regolamento Dublino” e per i quali non è previsto un accesso automatico e immediato al Sistema di accoglienza istituzionale, nonché il numero dei fuoriusciti dai centri di accoglienza per scadenza dei termini, anche titolari di forme di protezione internazionale o umanitaria in assenza di un'effettiva inclusione sociale”.

Vrij vertaald: “Onder de migranten die worden begeleid bevinden zich ook de Dublin-terugkeerders, die asiel hebben aangevraagd en overgedragen werden naar Italië door een andere Europese lidstaat ingevolge de Dublin-Verordening en voor wie niet voorzien wordt in een automatische en onmiddellijke opvang door de overheid, alsook de mensen die geen recht meer hebben op opvang wegens het verstrijken van de termijnen en de houders van een beschermingsstatuut zoals internationale of humanitaire bescherming.”

Voormeld probleem, dat niet kan beschouwd worden als een randfenomeen. Bovendien zijn de alternatieve opvangstructuren

Voormeld tijdsverschil wordt bovendien nog verstrekt door de doelbewust beperking van de toegang tot de asielprocedure:

Zie AIDA p. 27-28: “There have been several reports of denial of access to the asylum procedure in 2017: Campania: The Questura of Naples only allowed asylum applications on Monday morning for a limited number of applicants during 2017.⁷⁵ ASGI sent a letter to the Questura on 27 September 2017, urging it to refrain from preventing access to asylum seekers and their lawyers.⁷⁶ Although it has not responded to that letter, the Questura has introduced an online appointment procedure since January 2018, which is only available once a week and allows around 40-45 people to apply; this means that within a few minutes access to the procedure through that system is closed.[...]. Lazio: In Rome, ASGI has documented limited access to the asylum procedure, with numbers varying from one day to another. In some cases, access is prevented for some nationalities due to a large number of people from the same region present in the Questura on the same day. In addition to a reported practice of allowing a number of about 20 asylum applications by day on the basis of nationality, the Questura of Rome has also requested applicants to present a national passport in order to be admitted. Puglia: In Bari and Foggia, Questure allow people to seek asylum only twice a week.”

Vrij vertaald: “Er zijn verschillende rapporten waarin de toegang tot de asielprocedure werd geweigerd in 2017: Campanië : Napels heeft enkel asielaanvragen toegestaan op maandag ochtend voor een beperkt aantal aanvragers in 2017. ASGI verstuurde een brief van de administratieve afdeling Napels op 27/09/2017 om hiermee te stoppen. Hoewel de stad hierop niet heeft geantwoord heeft zij nadien een online platform ingevoerd sinds januari 2018, dat echter maar één keer per week toegankelijk is voor ongeveer 40-45 mensen; dit betekent dat de toegang tot het systeem afgesloten wordt binnen enkele minuten. Lazio: In Rome is er slechts een beperkte toegang tot de asielprocedure waarbij de aantallen verschillen van dag tot dag. In sommige gebieden wordt de toegang beperkt voor bepaalde nationaliteiten omdat er al een groot aantal mensen van dezelfde regio een asielaanvraag hebben ingediend op die dag. De administratieve afdeling van Rome laat maar 20 asielaanvragen per nationaliteit per dag toe en bovendien eist ze ook dat de asielzoekers een nationaal paspoort voorleggen vooraleer zij asiel kunnen aanvragen. Puglia: In Bari en Foggia, laat men slechts tweemaal per week asielaanvragen toe.”

Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg:

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster verklaarde te lijden aan hoofdpijn omdat zij werd geslagen door de Libische bevolking onderweg naar Italië.

Uit het medisch attest blijkt dat verzoekster inderdaad lijdt aan hoofdpijn, waarvoor zij behandeld wordt. Zij geniet ook psychologische begeleiding.

Volgens de D.V.Z. maakt het AIDA –rapport geen gewag van bijzondere problemen inzake de toegang tot de gezondheidszorg.

Uit latere landinformatie blijkt echter dat asielzoekers geen of nauwelijks toegang hebben tot de gezondheidszorg gedurende meerdere maanden:

<https://www.irinnews.org/special-report/2017/06/15/italy%E2%80%99s-migrant-reception-system-breaking>

Irregular migration by sea from Libya to Italy has been overwhelming state institutions and personnel even before peak arrivals begin mid-summer. So far this year, Italy has received 19 percent more

people than during the same period in 2016, itself a record-breaking year. In response, Italian officials are working to radically restructure the nation's migrant reception system. The reforms have been spearheaded by the Minniti immigration decree [...] Most notably, the new system leaves migrants without access to state health services until they are issued identification documents containing ID numbers, usually four to six months after arriving. As recently as February, migrants could access free public facilities for emergency healthcare. Now, the medical costs of those without an ID number must be covered by the privately contracted reception centres hosting them. In most cases, the Italian government leases under-utilised properties such as shuttered hotels or unoccupied apartments to house migrants. The owners then hire staff or work themselves, receiving 35 euros a day per adult and 45 euros a day for each minor they accommodate. That money must now also cover private medical fees. For the many migrants exposed to physical, sexual, or mental abuse during their journeys through Libya, a prolonged period without healthcare can be disastrous. "Just last week, we received one patient who had five teeth extracted by force in Libya," Calò told IRIN. "This person is in need of serious, long-term medical attention... and is one example of the many migrants who carry scars from the places they have been before coming to Italy." [...] Even when migrants are finally issued with ID documents, they face the possibility of another interruption in access to public healthcare when those documents expire after six months and must be renewed.

Vrij vertaald: "De illegale migratie over de zee vanuit Libië heeft de instanties en het personeel van de overheid overbelast, en dit zelfs al voorafgaand aan de piek in de zomer. Dit jaar heeft Italië al 19% meer asielzoekers ontvangen als in dezelfde periode in 2016, dat op zich als een recordjaar was. Als reactie hierop werkt de overheid aan een radicale herstructurering van het opvangsysteem. Deze hervormingen vinden voornamelijk hun grondslag in het immigratiedecreet Minniti. Door dit nieuwe systeem hebben de migranten geen toegang meer tot de gezondheidszorg totdat ze identificatiedocumenten ontvangen waarop een ID nummer staat, die doorgaans pas worden uitgereikt 4 tot 6 maanden na hun aankomst. Tot in februari hadden de migranten toegang tot gratis overheidsdiensten voor urgente zorgverlening. Nu moeten de medische kosten voor asielzoekers zonder ID nummer gedragen worden door de private opvangcentra die hen opvangen. In het merendeel van de gevallen huurt de overheid onroerende goederen waar er nog vrije plaatsen zijn, zoals hotels of appartementen. De eigenaars huren dan zelf personeel. Zij krijgen hiervoor 35 EUR per dag voor een volwassene en 45 EUR per dag voor een minderjarige. Dat geld moet nu ook gebruikt worden om de medische kosten te betalen. Voor de vele migranten die het slachtoffer werden van fysiek, seksueel of mentaal misbruik tijdens hun reis door Libië is een lange periode zonder medische verzorging desastreuus. "Verleden week in juli hebben wij een patiënt gehad wiens tanden waren uitgeslagen in Libië, vertelde IRIN. Deze persoon had een langdurige en diepgaande behandeling nodig. Dit is slechts één van de vele migranten met littekens die werden toegebracht onderweg naar Italië [...] Zelfs als ze uiteindelijk een document ontvangen met een ID nummer lopen zij opnieuw het risico om geen toegang meer te hebben tot de gezondheidszorg door de overheid indien hun documenten vervallen na 6 maanden en moeten verlengd worden."

De Belgische overheid gaat niet in op deze problematiek, hoewel deze reeds openbaar was gemaakt in de media op het ogenblik waarop zij de bestreden beslissing heeft uitgevaardigd.

Besluit: De bestreden beslissing is duidelijk strijdig met art. 3 EVRM, zodat de bestreden beslissing moet geschorst worden."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de

fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te voortonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat

systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij tijdens het verhoor geen gewag heeft gemaakt van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of die zouden wijzen op een blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

In haar verzoekschrift uit de verzoekende partij in essentie kritiek op de opvang in Italië. Ze stelt dat de opvang pas een aanvang neemt vanaf de formele registratie van de asielaanvraag en dat dit maandenlang kan duren.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in se recht hebben op opvang maar dat ze enkel naar een opvangfaciliteit worden gebracht nadat hun asielaanvraag wordt geregistreerd, wat maanden kan duren. Hierdoor dienen zij beroep te doen op vrienden, noodopvang of zelfs op straat slepen.

Aldus stelt zich de vraag of dit ook geldt voor de Dublin-terugkeerders.

Nazicht van het AIDA-rapport toont aan dat de Dublin-terugkeerders geen specifiek regime genieten en wat de opvang betreft gelijkgeschakeld worden met asielzoekers. Er wordt wel een onderscheid gemaakt naargelang de Dublin-terugkeerder in het verleden reeds opvang genoot. (p.74)

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in Calabrië (Italië) gedurende twee weken opvang genoot. Dit lijkt niet betwist te worden door de verwerende partij.

Volgens het AIDA –rapport (p74) kunnen Dublin-terugkeerders die reeds in een opvangcentrum verbleven en daar vertrokken zijn, problemen ondervinden bij hun terugkeer naar Italië voor wat betreft hun nieuw verzoek om opvang. Door hun vertrek zijn de regels met betrekking tot het intrekken van de opvang op hen van toepassing en kan het zijn dat hen de toegang tot opvang wordt ontzegd.

De vaststelling van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen “dat de verzoekende partij na de overdracht een verzoek voor internationale bescherming zal kunnen indienen in Italië, en dus ook gemachtigd zal zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoekster van internationale bescherming en de door de wet voorzien bijstand en opvang zal verkrijgen” kan niet zomaar bijgetreden worden.

Uit de vermelding in het AIDA-rapport blijkt dat er met de nodige omzichtigheid dient te worden omgegaan indien een overdracht aan Italië wordt gepland voor asielzoekers die reeds opvang hebben genoten in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij verdere garanties heeft gevraagd aan de Italiaanse autoriteiten. Het is overigens ook geheel niet duidelijk naar waar de verzoekende partij zal worden teruggestuurd. Het administratief dossier bevat enkel een mededeling aan de Italiaanse autoriteiten dat zij geacht worden stilzwijgend akkoord te gaan met de terugname van de verzoekende partij. Verdere concrete stappen ontbreken volledig.

De verwerende partij heeft op het eerste gezicht geen rigoureuus onderzoek gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen.

Het middel is ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stelt de verzoekende partij dat ieder redelijk denkend mens onmiddellijk inziet dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar zij dreigt geen of onvoldoende toegang te hebben tot de opvangstructuren en medische gezondheidszorg.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit de bespreking van het middel is inderdaad gebleken dat de verzoekende partij dreigt geen toegang te hebben tot opvang, zodat het zeer duidelijk is dat zij door een overdracht aan Italië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

2.4. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juni 2018, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

J. CAMU